Ivona Březinová

Básník v báglu
(2. kapitola)

Tato kapitola vychází z díla Básník v báglu tak, jak bylo vydáno v nakladatelství Albatros v roce 2005 (BŘEZINOVÁ, Ivona. *Básník v báglu*. Praha : Albatros, 2005. 154 s. Romana. ISBN 80-00-01709-1) a byla publikována se souhlasem autorky i nakladatele.
Další elektronické texty naleznete online na www stránkách Městské knihovny v Praze: http://www.e-knihovna.cz.

2.

Ranní autobusové nádraží vonělo čerstvým chlebem a na lávě pečenými klobásami. Tmavovláska Fany se za posledních pět minut asi podesáté podívala na hodinky a v ruce pohazovala mobilem, jestli už nemá zavolat, co se děje. Nakonec nerozhodně popošla k vonícímu stánku.

„S kečupem, nebo s hořčicí?“ oslovil ji mladý prodavač s úsměvem a kleštěmi přitom obracel uzenky na záda.

„Já… ne, dík, já… už jsem snídala,“ zablekotala a znovu se zahloubala do studia pomalu se šinoucích hodinových ručiček na zápěstí.

„Na prázdniny?“ hodil po ní mladík dalším úsměvem. „Hm.“

„Taky se chystám,“ pokračoval, aniž by ho odradilo její zabručení. „Ale až v srpnu, kdy mě na tyhle párkový brigádě vystřídá kamarád. Pak vezmu kolo a frrr.“

Nezdálo se, že by to na Fany udělalo nějaký výjimečný dojem. Opět se rozhlédla po prostranství rozděleném řadami červenobílých zábradlí, a protože žádný z příchozích ani vzdáleně nepřipomínal Simču, rozhodla se zvolna pochodující nervy přece jen zklidnit dávkou voňavého cholesterolu.

„Tak jednu s hořčicí, prosím,“ pípla rezignovaně a zalovila v peněžence pro drobné.

V tu chvíli se na druhém konci nástupiště vynořila podivná postava s obrovskou hlavou. Teprve když se začala zuřivě rozhlížet na všechny strany, došlo Fany, že obrovská hlava je ve skutečnosti slamák a podivná postava je Simča v jakémsi rozevlátém modelu.

„Tady! Simčo, tady!“ vykřikla Fany a oběma rukama mávala nad hlavou tak důrazně, až to vyplašilo houfek věčně somrujících holubů.

Simča však dál vypadala jako stojan na fábory a nezdálo se, že na Fanin křik někdy zareaguje.

„Úplnej tetřev hlušec,“ zavyla Fany zoufale a s obtížemi nahodila na záda batoh. Pak s lahví vody v jedné a balíčkem map a

turistických průvodců v druhé ruce vyrazila za Simčou.
„Slečno, a co ta klobása?“ ozvalo se za ní vesele.

Fany si uvědomila, že ji právě přešla chuť, ale nechat klobásu klobásou se jí přece jen nechtělo. Připadala by si před tím klukem trapně. Proto se vrátila, ale pak s bezbřehou bezradností zírala na prodavače podávajícího jí papírový tácek s klobásou a chlebem.

„Nějak málo končetin, že jo?“ prohodil poťouchle při pohledu na její obtížené ruce, a to ji probralo.

Na chvíli položila láhev s vodou na zem a narvala si do kapsy džín krajíc chleba. Pak dvěma prsty uchopila klobásu z papírového tácku a vsunula si ji do úst jako tlustý doutník.

S fyziognomií nosorožce se rozběhla vstříc rozevláté Simce v obřím klobouku.

„No, tě pic, že jdeš,“ utrousila Simča a labužnicky se zakousla do Faniny klobásy čnící jí z obličeje. „Trochu ti ten nos zkrátím, jestli dovolíš,“ zahuhlala pak plnou pusou.

„Já už jsem tu půl hodiny, ale ty jdeš jako vždycky na poslední chvíli,“ rozkřikla se Fany, sotva osvobodila pusu od svého nosorožčího rohu. „A co to máš, proboha, na sobě?“

„No, co, chci splynout s přírodou,“ odsekla Simča. „Léto, tráva, voda, slunce, vítr… to všechno jsem já,“ prohlásila a sebejistým pohybem obou paží rozevlála pestré závoje. „A vůbec, kde je Nikol?“

„Nikol včera volala, že musí k babičce do Brandýsa. Pojede odtamtud a setkáme se v Mělníku.“

„Nádherná symbolika!“ rozplývala se Simča. „My dvě poplujeme po Vltavě a Nikol po Labi a na soutoku řek se setkáme v sesterském objetí.“

„Nepilas něco?“ změřila si ji Fany podezřívavě.

„Trochu koly. Proč?“

„No, to s tebou ten kofein teda dělá věci. Na, radši to zajez,“ poznamenala Fany a nacpala Simce do pusy zbytek klobásy i s chlebem.

Do odjezdu jejich autobusu zbývalo deset minut, když se Fany

zděšeně zadívala na luxusní kufr s teleskopickou rukojetí důstojně postávající na dvou miniaturních kolečkách hned vedle Simči.
„Kde máš bágl?“ vykřikla v návalu náhlého podezření.

„Tady,“ nakopla Simča kufr tak ladným pohybem, že nebylo možné přehlédnout její provázkové sandálky na vysokém klínku.

„To snad ne,“ zavyla Fany a zničeně se zhroutila na svůj batoh, který se pod ní ovšem povalil, a tak se rozplácla na chodník plný plivanců a špačků, co ani zaboha neodletí.

„Kamarádce je špatně?“ oslovil Simču řidič, který právě u jejich připraveného autobusu otevíral prostor pro zavazadla. „Jestli je jí špatně, tak ji nevezu. Nechci mít zblitej autobus, jasný?“
„A cvoky vozíte?“ usmála se na něj Fany sladce, jen co se znovu postavila na nohy. „Cvoky?“ opakoval nechápavě.

„No, jako trhlouše, magory, blázny… víte, takový, co chtěj jít na túru v sandálech a tlačit přitom před sebou kufr jako dětskej kočárek.“

„Hele, nechte si těch chytrejch řečí, dámy, a koukejte nasedat, nebo jedu bez vás.“

„Možná by to bylo lepší,“ zahuhlala Fany, ale Simča už se pokoušela narvat svůj luxusní pojízdný lodak do zavazadlového prostoru, s čímž jí jakýsi prošedivělý svalovec ochotně pomáhal.

Trasu Praha-Mělník pak absolvovaly mlčky. Fany celou cestu úpěnlivě zírala do mapy Kokořínska a Simča střídavě kontrolovala stav perleťového laku na prstech rukou a nohou a nakonec se dala do přerovnávání šminek v příručním kosmetickém kufříku.

Mělník je přivítal mělkými loužemi na chodnících. Pršelo. Nejen voda z mraků, ale i nadávky z Faniných úst, když se marně pokoušela ze dna batohu vydolovat pláštěnku. Zato Simča roztáhla vystřelovací deštník a s pohledem královny, která se uráčila navštívit své věnné město, odhodlaně vykročila do deště.

Z autobusového nádraží na vlakové je to v bývalém věnném městě českých královen, co by korunou dohodil, ale křivolaký chodník dal Simčině „kočáru“ pěkně zabrat. A to nebylo nic proti

tomu, když přešli na parkovou pěšinu plnou plazivých kořenů horlivě nadzvedávajících zbytky dlažby a asfaltových záplat. Déšť nedéšť, Simča vztekle složila deštník a oběma rukama rvala kufr přes výmoly, kořeny a štěrk tak dlouho, až svému vozítku amputovala levé kolečko.

„Fany, ono to nechce jet!“ zavolala zoufale na kamarádku, jejíž nakrátko ostříhaná hlava několik desítek metrů před ní už mizela v zatáčce pěšiny. „Fany! Ono to nejede!“

Fany při pohledu na deštěm i potem zbrocenou kamarádku spolkla zadostiučinění typu *já jsem to říkala,* popřípadě *já jsem to věděla,* a spolu se zničenou Simčou vytvořila tahounský tandem, za který by se nemusel stydět ani pár plnokrevníků. Důsledkem této vervy bohužel byla amputace i druhého kolečka. Kufr definitivně dojel.

„Co teď?“ vyjekla Simča a tón jejího hlasu neměl daleko k hysterickému pláči.

Fany nejdřív s uspokojením konstatovala, že přestalo pršet, zkontrolovala stav letního středoevropského času a pak se zahloubala do jízdních řádů vytištěných z internetu. Nakonec sáhla po mobilu.

„Nikol? Jsi už v Mělníku? Bezva. Tak poslouchej. Jsme kousek od vlakovýho nádraží, na konci parčíku, a marně vyhlížíme žlutý anděly. Nahoď křídla a co nejrychlejš přileť.“

Za pět minut už se v ulici ústící k parčíku objevila Nikolina zrzavá hlava.

„Co tady blbnete?“ přivítala je udiveně, kameru na krku, žvýkačku v puse.

Fany jen významně ukázala na Simčin invalidní kufr.

„Kufr?“ rozesmála se Nikol. „Ten jsi ale měla poslat letadlem, Simonko.“

„Nemáte nějakej provaz?“ zakňourala Simča. „Kdybyste mi ten kufr přivázali na záda, třeba by to šlo.“

„Jo, leda se oběsit,“ prohlásila Fany a rázně vstala. „Nechci vás honit, dámy, ale za hodinu nám jede vlak do Llhotky. Do tý doby

musíme Simce někde koupit batoh.“

„A… co bude s tím kufrem? To ho tu mám nechat? I tak mě naši přerážej, že jsem ho zničila.“

„Kufr dáme na nádraží do úschovny zavazadel,“ rozhodla Fany. „Nejdřív se ale musíme složit na batoh.“

Za půl hodiny se Fany a Simča vrátily na okraj parku, kde mezitím Nikol hlídala nepojízdný kufr, s novým batohem.

„Nějakej malej,“ ohodnotila ho Nikol a práskla bublinu.

„Na větší nebylo,“ odsekla Fany a významným pohledem na hodinky popohnala Simču k přebalování jejích zavazadel.

„To se mi tam nikdy nemůže vejít,“ naříkala Simča a zoufale se přehrabovala množstvím věcí napěchovaných do obrovského loďáku.

„To máš teda pravdu,“ rozchechtala se Nikol. „Nejmíň polovinu věcí budeš muset nechat v kufru v úschovně. Třeba tohle. Co to, proboha, je? Nešálí mě zrak?“

„Nešálí,“ ubezpečila ji Fany jedovatě. „Naše Simča si s sebou zabalila elektrickou kulmu na vlasy.“

„No a co? Já jsem zvyklá chodit mezi lidi upravená, víte?“

„Jasně, bez natáček ani ránu,“ žasla Nikol nad dalším balíčkem a hbitě se ujala pečlivé videodokumentace.

I přes Simčiny žalostné prosby jí byly odebrány nejen natáčky a kulma, ale taky cestovní fén a lak na vlasy, sada pleťových masek, krajková noční košile se župánkem, lodičky na vysokém jehlovém podpatku, které dostala za vysvědčení, krabice náramků, korálků a velkých kruhových náušnic, čtvery letní šaty, dva klobouky a spousty dalších věcí hodných královny, která cestuje s doprovodem dobře placených nosičů.

„Nevyplatilo by se zřídit na peróně na chvíli bazar?“ zavtipkovala Nikol. „Vsadím se, že do odjezdu vlaku by bylo vyprodáno.“

„To si piš, že jo,“ zakvílela Simča. „Taky je to samý kvalitní zboží.“

Nový pohled na hodinky je ale přiměl Simčino kvalitní zboží urychleně naskládat do kufru a odevzdat ho v úschovně zavazadel.

Fany ještě Simču donutila vyměnit tenké provázkové sandálky za pevné botasky a pak už jen každá s batohem na zádech čekaly na příjezd supícího couráčku.

Ve vlaku se poprvé všechny tři v klidu sklonily nad plánem své trasy.

„Je to Máchova cesta, holky," prohlásila Fany téměř velebně. „I v mapě to píšou. V srpnu 1833 tudy Karel Hynek Mácha šel až do Krkonoš. Na Sněžku. Všechno pěšky."

„Ježíši, nechceš doufám říct, že se taky potáhneme až do Krkonoš," vyjevila se Simča. „Na Sněžce jsem už byla. Lanovkou. Jít pěšky do Krkonoš a na Sněžku jako ten tvůj šílenec, nestihla bych se vrátit ani do Vánoc. A ve škole bych pak musela opakovat nejen pololetí, ale rovnou celej ročník."

„Neboj, zatím jdeme jen do Doks k naší bábrlince," odsekla Fany přezíravě. „Ale schválně si přečtěte, jak to měl Mácha naplánovaný," a strčila holkám pod nos svůj sešit plný poznámek a výpisků.

Díl první plánu cesty do Krkonošů z Prahy
Outerý.

„Hele, vyšel v úterý jako my," všimla si Nikol. „Teda, Fany, ty pečlivko! *Z Prahy ráno ve čtyry hodiny dne 20. srpna 1833…*"

„Ve čtyři ráno! On vyšel ve čtyři ráno, jo? Já omdlím," vyjekla Simča a dělala, že se kácí na Nikol, které tím pádem vyrazila z ruky láhev s vodou.

„Co cvokatíš! Radši Fany poděkuj, že jsme vyjely až v osm. Víš, jaký ji to muselo stát přemáhání, aby se po Máchovi ve všem neopičila?… *přes Libeň, Prosík, okolo Střížkova, přes Ďáblice, okolo Bakoměřic do Líbezníce, odtud po silnici přes Labe na Štěpánském přívoze až do Mělníka. Tam se zdržíme do dvanácti hodin…*"

„Hele, Fany, on tu píše, že se v Mělníku zdržej na oběd. A co my? Taky bych si něco dala. Třeba přírodní kuřecí řízek s hranolkama a

zeleninovým nebem," zasnila se Simča.
„Ráno na nádraží jsi měla lávovou klobásu, tak kušuj."

„… Odtuď k Svatému Jánu na kopci, tam zůstaneme skoro do třech hodin. Odtuď na Vysokou přes nový Kokořín do zřícenin starého Kokořína, v jehož sklepích nám bude přenocovati. (Zde nocleh i večeře.)"

„Ukaž?" zaujalo to Nikol, „on spal na Kokoříně? To by nemuselo bejt marný."
„Na to zapomeň," otřásla se Simča a pokračovala:
„Středa. Dne 21. Ráno ve čtyry hodiny…"
„Zase!"

„… půjdeme ze starého Kokořína oudolím Svatovojtěšským na Housku, zde nám lze býti do sedmi hodin, odtuď na Bezděz, tam pobudeme do třech hodin. Z Bezdězu po silnici do Mladého Boleslavu, tam náš druhý nocleh."
„Dál nečtu," zaklapla Simča sešit. „Na mě je to příliš šílený."

„Šílený?" urazila se Fany. „Chápete, jak je úžasný, že půjdeme v Máchových stopách?"

„Nechápu, co je na tom úžasnýho," odsekla Simča, která se stále ještě nemohla smířit s faktem, že včera čerstvě nalakované nehty u nohou musí nyní skrývat v nedůstojných botaskách.

„Mácha tenhle kraj miloval," nedala se Fany zviklat ve svém nadšení.
„Já miluju jahody se šlehačkou," pokrčila Nikol rameny.

„A já Jakuba Krobáčka ze 3. A," zasnila se Simča. „Ale princ na bílém koni by byl lepší," zakřenila se.

„To by bylo moc jednoduchý," namítla Fany a znovu zalistovala v zápisníku, aby jim vznešeně zarecitovala:

„Já miluju květinu, že uvadne, zvíře, poněvadž pojde, člověka, že zemře a nebude, poněvadž cítí, že zhyne navždy. Já miluju – ba více než miluju – já se kořím Bohu, poněvadž není. Každý člověk by miloval druhého, kdyby mu rozuměl, kdyby v něj mohl nahlédnouti."

„Teda uznávám, že tohle je na mě vážně moc složitý," odbyla

Simča slova básníka pečlivě pěstěnou rukou. „Já radši zůstanu u Krobáčka. Slohy mu prej sice moc nejdou, ale zato je dobrej ve fotbale. Uměl ten tvůj Mácha vůbec kopnout do míče, co?“

„To nevím,“ zarazila se Fany. „Ale když chtěl, ušel denně padesát nebo i šedesát kilometrů. Rád lezl na kopce, z kterých měl výhled do krajiny, a navštěvoval zříceniny hradů.“

„Zříceniny,“ odfrkla Simča. „Tam žádnýho prince nepotkám. A Krobáčka taky ne. Ten odjel s rodičema do Chorvatska.“

„Prince ne, ale barona třeba jo,“ pokoušela se Simču nalákat Nikol. „Po revoluci spoustu hradů vraceli původním majitelům v restituci. Třeba některýho na nádvoří potkáš a uděláš na něj dojem.“
„Bez natočených vlasů?“ vzdychla Simča. „To sotva.“

V deset hodin je vláček vysypal ve Lhotce na samém okraji Kokořínského dolu. Dál už musely pěšky. Přešly můstek přes potok Pšovku a v místní hospodě doplnily zásoby tekutin.

„Něco do břicha a něco do hrbu“ prohlásila Nikol a narvala si dvoulitrovku vody do síťové kapsy batohu na zádech.

U prvního rozcestníku, kde narazily na červenou značku Máchovy cesty, se Fany trochu zdržela. A když holky poodešly, nenápadně zasunula pod kámen malou bílou obálku.

I.

Jarmila seděla před chalupou v bílém plastovém křesílku a se zájmem listovala nabídkovým katalogem zásilkového obchodu. Ty oranžové plavky na čokoládově opálené modelce vůbec nevypadaly špatně. Ale ta cena! Jarmila znechuceně obrátila list a zahloubala se do studia podprsenek s předním zapínáním. Jejich cena jí ale taky nebyla příliš po chuti. Jarmila nakonec katalog odhodila do trávy k učebnici anatomie pro střední školy a se zavřenýma očima nastavila tvář jarnímu slunci. Líbalo ji na víčka tak intenzivně, až se jí před očima začaly míhat červené a černé mžitky.

„Áááá, to je nádhera," protáhla se slastně.

Tlak slunečních paprsků zesílil a Jarmilu napadlo, že by si mohla svléknout tričko a dlouhé kalhoty, aby její přes zimu ztvarohovatělá pleť nabrala trochu barvy. Na to, že bylo teprve prvního května, se slunce opravdu rozparádilo.

Přetáhla triko přes hlavu. V první chvíli jí ze závanu větru naskákala husí kůže, ale slunce vzápětí droboučké hrbolky chladu uhladilo.

Pak přes její tělo přeběhl stín.

„Vidím, že jdu právě včas," ozvalo se za Jarmilou.

Než stačila vyskočit, mladík ji místo žhavého slunce políbil na rty. Byly horké. Ty jeho i ty její.

„Viléme!" vykřikla ještě s úlekem v očích. „To jsi ty? Co tu děláš? Dneska jsem tě nečekala."

„Čekala jsi snad někoho jiného?"

„Přece víš, že ne," odpověděla chlácholivě a mazlivými prsty ho pohladila po tváři.

„Obleč se, jdou mraky," řekl a roztržitě se ohlédl k plotu, za nímž přejela skupinka cyklistů.

„Mraky, nebo lidi?" rozesmála se, ale obloha mu v příští chvíli dala za pravdu. Slunce zakryl oblak a rázem se ochladilo.

Vilém se díval, jak se Jarmila souká do úzkého trička a dostal chuť ji prudce obejmout Byla v tu chvíli tak bezbranná, tak úplně mu vydaná napospas.

„Miluju tě," řekl ochraptěle.
„Já ne," rozesmála se, sotva jí hlava proklouzla výstřihem. „Já miluju našeho profesora anatomie." „Ty… počkej, až tě chytím!"

Honili se po zahradě, dokud se Jarmila udýchaně nesvalila do trávy. Vilém supěl vedle ní.
„Vaši jsou v práci?" zeptal se opatrně.

„Jasně. Dovolenou budou mít až v červnu. Jsem tu sama samotinká."
„Pojď dovnitř," zaprosil a vzal ji za ruku. Ale nedala se odtáhnout

„Musím se učit. Svaťák je za rohem. Ještě měsíc a čeká mě maturita."
„Budeš úžasná zdravotní sestřička," zašeptal lichotivě.
„Jen aby. Jestli rupnu, tak…"
„Nerupneš."
„Rupnu."
„To se nestane."

„Tak mě vyzkoušej," vymanila se Jarmila z Vilémova objetí a sáhla po odhozené učebnici.

„Z anatomie, jo?" usmál se. „Ale to my na strojárně nebrali. Budeš mi to muset všechno vysvětlit a pečlivě ukázat na svým těle. Dopodrobna, rozumíš?"
„Sprosťáku," praštila ho Jarmila knihou po hlavě.

Prudce ji popadl za zápěstí, až vyjekla, a pak ji nekompromisně políbil.